

Guds dobbeltnatur – i jødedom, kristendom og islam

af Carsten Ploug Olsen

(note: Ved alle henvisninger til koranen er benyttet Ellen Wulffs nyoversættelse til dansk (2006), der bygger på den egyptiske standardudgave fra 1924)

Grundtesen: Overalt i den religiøse litteratur findes Gud i en dobbeltnatur; en opfattelse der peger i retning af kærlighed, barmhjertighed, tilgivelse, frihed, tolerance og fred, og en opfattelse der peger i retning af vrede, straf, krig, tvang, intolerance og hævn. Hvis vi kalder den første opfattelse for præget af det gode (lyset) og den anden for præget af det onde (mørket), kan den første kaldes Gud og den anden Satan (Ardor; djævelen kaldes i "Vandrer mod Lyset!" ved dette navn og markerer hans hjemvenden til lyset og Gud).

Grundlæggende metode: At holde enhver religiøs tekst, tradition og praksis (her eksemplificeret ved jødedom, kristendom og islam) op mod billedet af Gud som lysets og kærlighedens Almagt. Denne metode – så at sige filtrere en given religiøs tekst gennem denne enkle tanke - kan anvendes af enhver og på et hvilket som helst religiøst spørgsmål, problem og tekst.

Motivation af den anvendte metode: Enhver der tænker at Gud eksisterer opfatter normalt Gud som det Højeste Væsen. Derfor må Han tænkes i besiddelse af alle gode egenskaber og magt i sublim grad. Da lyset og kærligheden kan opfattes som indbegrebet af alt godt, må Han derfor også kunne betragtes som lysets og kærlighedens Almagt. Enhver religiøs tekst, tradition og praksis må derfor vurderes ud fra denne grundlæggende opfattelse af Gud.

Begrænsning: Ethvert Guds billede udtrykt i en religiøs tekst må nødvendigvis have sin begrænsning, hvis vi antager at Gud som den eneste er alvidende, og at intet menneske dermed fuldt ud kan forstå eller opfatte Gud. At kalde Gud lysets og kærlighedens Almagt synes rigtigt, men fuldt ud vide og forstå i alle enkeltheder hvad dette dækker over kan intet menneske. Den angivne retning for billedet og forståelsen, lys og kærlighed, må dog antages at være rigtig.

Eksempler på Guds dobbeltnatur (Gud/Satan (Ardor)) i forskellige religiøse grundtekster og traditioner:

I. Jødedom:

Jødedommens grundtekster udgøres af de fem Mosebøger, *Toraen*, og *Talmud*, som er en kommentar til *Toraen*. Centralt i jødedommen står forestillingen om *Guds udvalgte folk*, et folk der er udvalgt af Gud gennem de forskellige pagtslutninger Gud foretager med menneskene i Mosebøgerne, sluttelig med Jakob (*Israel*).

Forestillingen om et af Gud særligt udvalgt folk (religiøs eksklusivitet) må i henhold til grundtesen betragtes som pegende i retning af mørket (Satan (Ardor)), hvis vi opfatter Gud som lysets og kærlighedens Almagt. En sådan Gud må tænkes at være Gud for alle mennesker og ikke kun for jøderne.

De mange steder i Mosebøgerne hvor Gud optræder som straffende og hævnende – en man bør og har grund til at frygte – peger ligeledes i retning af mørket.

Skabelsesberetningen i 1. Mosebog peger dog – hvis den opfattes symbolsk og ikke konkret – i retning af lyset, og giver (ifølge "Vandrer mod Lyset!") i mytisk form en del af sandheden.

Guds dobbeltnatur (Gud/Satan (Ardor)) er altså tydelig i jødedommen og i dens grundtekster.

II. Kristendom:

Kristendommens grundtekst er bibelen, og er bygget på den grundtanke, at Jesus af Nazareth har sonet alverdens synd ved sin død på korset (forsoningslære). Denne tanke er gendrevet i skriftet, "Forsoningslæren og genvejen" (udgivet 1920 ved Michael Agerskov). Her beskrives forsoningslæren på samme måde som i "Vandrer mod Lyset!" som en lære Satan (Ardor) indsneget blandt mennesker gennem Pauli forkyndelse og lære om Jesus (Kristus) med det formål at holde mennesker i uvidenhed om den sande Gud og holde mennesker væk fra Gud ved at stille Kristus mellem Gud og mennesker, idet Kristus fejlagtigt opfattes som Gud.

Udover *forsoningslæren* rummer *kristendommen* gennem Kristi forkyndelse en række etiske leveregler og bud, fx næstekærlighedsbudet, tanken om at tilgive vores fjender osv, der klart peger i retning af lyset og Gud.

Guds dobbeltnatur (Gud/Satan (Ardor)) er altså tydelig i kristendommen.

III. Islam:

a. Generelt om Islam

I koranen findes mange eksempler på beskrivelser af Gud, hvor Gud kaldes kærlig, tilgivende og barmhjertig (ex. Sura 2, Koen, al-Baqara, vers 225 og vers 226). Disse beskrivelser må i henhold til grundtesen opfattes som sande og pege mod Gud.

Derudover findes en række eksempler i koranen på en beskrivelse af Gud, hvor Gud fx forbander nogle mennesker og hvor Gud optræder som straffende og hævnende (ex. Sura 33, Forbundsfællerne, al-Ahzaf, vers 64), og steder der peger i retning af vold, krig, gudsfrygt og straf (ex. Sura 8, Byttet, al-Anfal, vers 52). Disse beskrivelser peger i henhold til grundtesen i retning af Satan (Ardor).

Guds dobbeltnatur (Gud/Satan (Ardor)) er altså tydelig i koranen.

b. Jihad ("hellig krig" el. anstrengelse)

Der findes støtte i koranen for militant krig mod "vantro"; De der deltager i kampen for fremme af Islam (falder i kamp) loves evigt liv i Paradis (ex. Sura 61, Slagordenen, al-Saff, vers 12; Sura 9, Omvendelse, al-Tawba, vers 20-21; Sura 3, Amrans slægt, Al Imran, vers 142 og vers 195). *Jihad* omfatter udvidelse af det islamiske, geografiske område (dar-al-islam), ikke nødvendigvis tvangskonvertering til Islam.

En senere tradition (senere end Muhammed) opfatter også *jihad* som den troendes anstrengelse, kamp, for at leve efter islams forskrifter. Den militante islam og den troendes anstrengelse for at følge islams forskrifter kaldes henholdsvis *den lille* og *den store jihad*.

Væbnet kamp, (hellig) krig, mod fx "de vantro" kan ikke på nogen måde bringes i overensstemmelse med Gud opfattet som lysets og kærlighedens Almagt. Denne side af Islam peger derfor mod mørket, Satan (Ardor), hvilket i moderne tid gælder i særlig grad for den islamiske terror, de uhyrlige selvmordsbombninger, og fx også terrorangrebet på USA d. 11 september 2001 og de forbrydelser der aktuelt (2014) begås af organisationen, *Islamisk Stat (ISIL)*.

Specifikt med hensyn til ISIL og al Qaida og andre terrororganisationer er retorikken aggressivt islamisk – på overfladen – og hensigten kan i hvert fald være to ting: Dels at hverve rekrutter, dels at ophidse opinionen i Vesten og presse de vestlige ledere til at gøre noget de ikke bør gøre – indlede en egentlig krig, som ISIL og lignende organisationer kan bruge i propagandaen og fremtvinge en konfrontation – et clash of civilizations – en krig mellem alle (eller mange) muslimer og Vesten.

Disse mennesker (lederne i ISIL og andre terrororganisationer) vil ikke indføre "Guds herredømme på Jorden". Disse mennesker vil have MAGT. Og derfor er den egentlige konflikt ikke mellem islam og Vesten – men mellem *frihed* og *tyran*

ni. Tyranni under en maske af religion.

Denne konflikt er så gammel som Jorden selv, og i sin oprindelse er den startet af Satan (Ardor). Så også her er der et klart islæt af Guds dobbeltnatur (Gud/Satan (Ardor)) i forbindelse med ideen om *jihad*, "hellig krig". Ønsket er ikke at fremme religiøse ideer men ønsket om at tiltvinge sig magten og indføre et illegitimt tyranni. Gennem ideen om *jihad* kommer Satan (Ardor) således i Guds navn – en taktik der også er lige så gammel som Jorden.

Men det må tilføjes, at Satan (Ardor) nu er vendt tilbage til lyset og Gud (se "Vandrer mod Lyset!"). Mange af hans ideer – fra den periode hvor han kæmpede mod os - lever dog videre (fx ideen om *jihad*) - og har indflydelse gennem menneskers handlinger, og sådan vil det formentlig blive ved med at være, indtil flertallet af mennesker har formået at tilgive ham.

Hvad her er sagt om ISIL og lignende organisationer – kampen og ønsket om magt, kampen mellem frihed og tyranni – gjaldt fx også tidligere (og gælder til dels stadig) for den katolske kirke. Det handlede ikke om den rette forståelse af Gud – men om magt. Guds Væsen er kærlighed og frihed og fred. Mørkets væsen (tidligere Satan (Ardor)) er tvang og tyranni. Kort sagt: Det handler om kampen mellem lys og mørke, som der er redegjort for i "Vandrer mod Lyset!"

Denne kamp kan spores og iagttages overalt. I nyere tid fx også i kampen mellem Vest og Øst – igen mellem frihed og tyranni. Ofte kommer Satan (Ardor) under maske af godhed (fx i ideen om kommunisme). Jeg vil her blot henvise til mine tidligere skrivelser om mørkets dobbeltnatur (mørkets dualitet; dets fordobling) – dets "lyse" side og dets rent onde.

c. Sharia

Sharia betyder direkte oversat fra arabisk, *vejen*, dvs vejen til Gud (Allah). Denne vej som en muslim skal følge, rummer et komplet sæt af love og forskrifter, dels for den enkelte muslim, dels for samfundet som helhed.

Sharia omfatter forskrifter for *tro, moral, gudsdyrkelse, transaktioner og straf* ved overtrædelse af forskrifterne, lovene.

c1. Tro

Forskrifterne på tro kræver tro på Allah, hans engle, hans bøger, hans profeter, dommedag og Guds dekret. Troen på Gud (Allah) som én (og ikke én men alligevel tre som i kristendommen; den "treenige Gud" - Fader, Søn og Helligånd) er i henhold til grundtesen i orden, men hvis det forestilles som et absolut krav fra Gud at vi skal tro på en bestemt måde eller tro overhovedet, peger dette i retning af tvang, dvs mørket.

Tanker om dommedag hænger sammen med forestillingen om helvede og helvedes evighedsstraf for nogle mennesker, og er helt uforenelig med Gud som lysets og kærlighedens Almagt. Intet menneske er eller skal fortabes. Disse tanker er noget, der altid er blevet brugt af visse mennesker til at opnå eller bevare magten over andre mennesker ud fra den tankegang, at hvis man kan skræmme mennesker tilstrækkeligt meget og samtidig anviser en (falsk) vej (både den islamiske vej og den kristne er forkert og uforenelig med lysets og kærlighedens Almagt, Gud) uden om det mennesker frygter, kan man få dem til hvad som helst. Det er med andre ord tanker og forestillinger der alle dage har været brugt i menneskers indbyrdes magtspil, og har intet med Gud at gøre.

Oprindeligt er tankerne indsneget blandt mennesker af Satan (Ardor) med samme motiv; gennem *falske løfter og falske trusler* (frelse og fortabelse) at lokke mennesker til at begå de værste forbrydelser (fx gennem tanker om "hellig krig"), og derved holde dem tilbage i mørket og hindre lysets, kærlighedens og fredens fremgang. Desværre har mange mennesker troet og tror stadig på disse løgne, og resultaterne ser vi gennem de mange drab og terrorhandling og krige, der udføres og udkæmpes og er blevet udkæmpet i Guds navn.

Tanker om engle ("Vandrer mod Lyset!": de yngste og de ældste (de faldne)) er i orden og sand.

Tankerne om profeterne (fx Jesus og Muhammed) er sand, men ingen af de overleverede tekster eller udsagn fra profeterne ("Vandrer mod Lyset!": de yngste; Guds udsendinge) kan sige sig fri for fejl og misforståelser eller fordrejninger, hvilket er indgående forklaret og beskrevet i "Vandrer mod Lyset!"

c2. Moral

Forskrifterne på moralen omfatter bud om at give god rådgivning, udvise ydmyghed, tålmodighed osv. Dette peger klart i retning af lyset og Gud.

c3. Gudsdyrkelse

Forskrifterne for gudsdyrkelsen i islam omfatter islams fem søjler; almisse, pilgrimsrejse til Mekka (Muhameds fødeby), bøn, trosbekendelsen og ramadan (faste; til minde om koranens tilblivelse på Jorden).

Almisse kan vel opfattes som pegende mod lyset og Gud, idet en opmærksomhed på ens mindre heldigt stillede medmennesker kan opfattes som en form for kærlighed.

Pilgrimsrejsen til Mekka som enhver muslim der har mulighed for det skal udføre mindst én gang i livet er på en måde i henhold til grundtesen neutral; dog må pilgrimsrejsen hvis den betones som et krav og som noget der er afgørende for ens evige frelse og salighed, og ikke noget man frit kan vælge, opfattes som pegende mod tvang, mørket.

Bøn må også opfattes som noget, der peger i retning af lyset og Gud, men hvis man forestiller sig, at man skal bede på en bestemt måde og på bestemte tidspunkter af dagen eller natten, peger bønnsforestillingen og bønsspraksis i retning af tvang og mørke.

Den islamiske trosbekendelse ("Der findes ingen Gud uden Allah, og Muhammed er Hans profet") Dvs Gud opfattes som én og Muhammed er den sidste i rækken af profeter, der ved åbenbaringer gennem ærkeenglen, Gabriel, har givet den hele og fulde sandhed.

Denne tro (Gud er én) kan i henhold til grundtesen være i orden, men når man ser på Islams grundtekst, koranen, og alle de steder der må opfattes som pegende mod mørket, Satan (Ardor), (ex alle skriftsteder der peger i retning af vold, krig, straf osv), er det tvivlsomt om Muhammed gennem sine åbenbaringer bragte den fulde og hele sandhed til verden.

Det er også langt fra sikkert, ud fra de fejlagtige (formørkede) opfattelser af Gud som koranen rummer, at Muhammed var den sidste profet. Det synes sikkert, at der også efter Muhammed var behov for korrektion fra Guds og lysets side, hvis vi opfatter Gud som lysets og kærlighedens Almagt ("Vandrer mod Lyset!" kalder Guds udsendinge "de yngste" men anerkender Muhammed som profet (Guds udsending; en af de yngste)).

Ramadan (faste) må i henhold til grundtesen opfattes neutral i sig selv, men som pegende mod tvang og mørke, hvis man opfatter det som et ufravigeligt krav fra Guds side at vi praktiserer fx faste. Generelt må enhver forestilling om ufravigelige krav fra Guds side til os mennesker opfattes på denne måde, dvs som pegende mod mørket, idet lyset og kærligheden – og dermed lysets og kærlighedens Almagt, Gud – rummer absolut *frihed* og ingen former for tvang.

c4. Transaktioner

Forskrifterne for transaktioner omfatter love for samfundsøkonomien, forretningslove, børnepenge, sociallov, ægteskab, skilsmisse og disputer. Disse må i henhold til grundtesen opfattes neutrale men igen pegende mod tvang og mørke, hvis det opfattes som et absolut krav fra Guds side, at vi indretter vore samfund på netop denne måde.

c5. Straffelove

Forskrifterne for de straffe mennesker skal lide, hvis Guds love overtrædes, omfatter fysisk afstraffelse (fx afhugning af hænder ved tyveri) og dødsstraf (fx gennem stening). Disse straffe må klart i henhold til grundtesen siges at pege i

retning af mørket, Satan (Ardor).

Guds dobbeltnatur (Gud/Satan (Ardor)) er altså også tydelig i den islamiske idé om *sharia* ("Vejen til Gud").

Jødedom, kristendom og islam har – udover at være monoteistiske (læren om én Gud) – det tilfælles at de siges at være baseret på åbenbaringer, og derudover at være abrahamitiske – dvs de hævder med udgangspunkt i beretningen om Abraham, at Gud kræver (blind) tro og lydighed – hvilket i sig selv peger i retning af tvang og mørke (Satan (Ardor)) (jf 1. Mosebog om "Guds" krav til Abraham om at ofre sin søn, Isak, for at teste Abrahams tro og lydighed).

Åbenbaringer må vurderes i henhold til grundtesen og den metode at holde åbenbaringerne (fx diverse skrifter) op mod billedet af Gud som lysets og kærlighedens Almagt. Åbenbaringer kan starte som ægte lysoplevelser, men efterhånden bøjes ind under mørkets indflydelse.

Den her foreslåede metode betyder imidlertid ikke, at der intet bliver tilbage af de etablerede (verdens-)religioner, når metoden (i dette skrift kun skitseret) anvendes på dem. Fx kan de steder i koranen, hvor Gud beskrives som kærlig, barmhjertig og tilgivende absolut opretholdes.

Eller fx 3. Mos. 19, 18 i bibelen, hvor Gud gennem en åbenbaring giver Moses næstekærlighedsbuddet (hvilket jeg personligt ellers altid har troet skyldtes Jesus): "Du skal elske din næste som dig selv. Jeg er Herren!", og når Jesus citerer dette bud (Matt. 22, 37-40) og kalder det det største bud, lige så stort som buddet om at elske Gud, og når Jesus og Paulus samstemmer om at kalde dette bud (eller begge disse bud; næstekærlighed og kærlighed til Gud) for grundlaget for og opfyldelsen af loven (Guds; det anførte sted i Mattheus-evangeliet (Jesus) og Rom. 13, 9 og Gal. 5, 14 (Paulus)) så har dette utvivlsomt sin berettigelse, og rummer en uvurderlig åndelig værdi.

Jeg skal også understrege, at mit ærinde med disse tanker ikke er at støde nogen, eller trække noget som mange mennesker anser for helligt og ukrænkeligt ned i støvet, og slet ikke at udsætte nogen for en utidig forhånelse – men derimod blot at foreslå og argumentere for en ny og måske mere sand forståelse af Gud og det guddommelige, og derudover at luge ud i de – efter min opfattelse – mange misforståelser – der historisk og aktuelt er blevet brugt og bruges til at "retfærdiggøre" vold, had, krig og intolerance overfor anderledes tænkende og troende – specielt forestillingen om at Gud skulle udvælge bestemte mennesker og forstøde andre enten pga "forkert" levevis eller "forkert" tro (vantro).

Guds dobbeltnatur – sammenblandingen af Gud og Satan - kendes ikke alene fra jødedommen, kristendommen og islam, men kan også siges at gælde for det forløb, der udspillede sig fra fremkomsten af De tre gyldne Frugter, "Hilsen til Danmark", "Vandrer mod Lyset!" med de to supplementer + "Forsoningslæren og genvejen" og frem til det såkaldte Bispebrev, "Et aabent fællesbrev til alle landets bisper" og videre op til nutiden.

Det billede som det såkaldte Bispebrev tegner af Gud, passer således langt bedre på Satan (da han endnu kæmpede imod os), end det passer på Gud. Det beskrives i brevet, at katastrofen fra 1920 (hvor biskopperne i Danmark undlod at stå frem som offentlige talsmænd for VmL) og verdens nød og elendighed i 1938 (hvor Bispebrevet fremkom) havde bragt Gud i en situation, hvor grænsen for hvad Han kunne udholde at bære af "millioner af menneskers lidelser" var ved at være nået, og at Han ikke formåede at hjælpe os før vi havde "knæsat Hans budskab" (VmL), og hvis ikke biskopperne nu (i 1938) gennemførte den ønskede reformation (inden for en tidsfrist af to (2!) år), ville Gud måske se sig nødsaget til at "afbryde a l forbindelse med menneskeheden" og lade os alle synke ned i dyb nød og elendighed, måske i millioner af år, da Hans lidelser og afmagt ellers ville blive for smertelige og lidelsesfulde.

Billedet af den lidelsesfulde og afmægtige Gud ligger meget langt fra den lysets og kærlighedens Almagt, der ikke har to år som horisont men evigheden, som VmL tegner billedet af. Hermed ikke sagt, at Gud ikke føler sorg og smerte ved vores lidelser, men Han er sikkert sin sorg og smerte voksen og tyr ikke til desperate, hændervridende løsninger.

Forløbet minder altså meget om det, der fx skabte jødedom, kristendom og islam – en oprindelig sand lære, De tre gyldne Frugter, der forvanskes, dog ikke af Satan (Ardor) denne gang, som tilfældet var med disse tre religioner, men formentlig af nogle af de af Ardor inkarnerede Ældste (se VmL) gennem Bispebrevet, hvorefter Gud fremstår svag og

afmægtig og ikke en Gud værdig.

(For en detaljeret gennemgang af Bispebrevet, se fx mit skrift, "Mod Bispebrevet", eller Sverre Avnskogs fyldige gennemgang af dette brev)

cpo; 2014 (revideret feb. 2015)